Hồi Thứ Bốn Mươi Tám

GIỜ PHÚT KHẨN TRƯƠNG

Ngày hôm sau, Hàn Trúc đã giao cho Tiểu Tà một con ngựa. Tiểu Tà cũng bắt con ngựa thoa dầu lên láng bóng, chờ đến khi xong chuyện mới bảo Hàn Trúc tập hợp đệ tử Cái Bang.

Tất cả các đệ tử Cái Bang đều đủ mặt. Hàn Trúc nhìn bang chúng dõng dạc:

– Các vị huynh đệ! Bổn bang không may bị thất thoát bí kíp, Tiểu Tà đồng ý trong ba ngày sẽ khám phá ra. Vì an nguy của bổn Bang, nên ta tạm ủy quyền giao cho Tiểu Tà chỉ huy việc tra xét này.

Tất cả không có ý kiến. Siêu Tử Kiều cũng không nói lời nào.

Tiểu Tà xem xét mọi người một hồi, nói:

– Xin chào các vị! Tôi không có chuyện gì, chỉ xin mời quí vị sờ vào con Linh mã của tôi mỗi người một lần.

Có người nói:

– Biện pháp này đã quá xưa rồi, tại sao còn dùng được nữa.

Tiểu Tà nói:

– Biện pháp tuy đã cũ nhưng con ngựa thì khác nhau. Con ngựa của tôi là Linh mã Thiên Long, bảo đảm rất linh nghiệm, con ngựa này màu hồng, ốm yếu không làm ai sợ cả.

Có người hỏi:

– Nếu nó kêu bậy thì sao?

Tiểu Tà nói:

– Chưa ai tới sờ, tại sao biết nó kêu bậy? Chưa thử thách đã nghi ngờ, vậy lương tâm không ổn rồi. Biện pháp ai cũng khác nhau, nếu ai dùng nội công trấn áp ngựa thì chứng tỏ đã thông đồng với hung thủ rồi. Lúc đó chỉ còn có chấp pháp thi hành.

Tiểu Tà cũng sợ trong nội bộ quá nhiều nội gián xâm nhập tìm cách đả thương con ngựa, như vậy việc thử thách không còn linh nghiệm. Tiểu Tà đã tuyên bố như vậy, tất cả đều im lặng.

Tiểu Tà nói tiếp:

– Thiếu Bang chủ! Sự việc từ lúc bắt đầu đến lúc xảy ra, tất cả ai cũng ở trên đảo vậy thì nhất định hung thủ cũng trên đảo này, nên các vị đừng sợ. Nếu không có lấy cắp con ngựa nhất định không kêu, tôi đã thoa dầu trên lưng ngựa, các vị

đừng có suy nghĩ quá nhiều làm sai lệch kết quả.

Siêu Tử Kiều nói:

– Dương Tiểu Tà! Con ngựa này do ngươi lựa đương nhiên ngươi sờ nó, nó không kêu rồi.

Câu nói này làm cho tất cả ồn lên. Tiểu Tà nói:

– Ngựa này đã bị bịt đôi mắt, tôi đến gần nó cũng không biết. Tôi đã nghĩ qua vấn đề này nên tôi đồng ý còn với bất cứ ai tiến vào sờ qua, nếu muốn tôi sờ ở đâu cũng làm theo. Chỉ có như vậy, tôi không còn cách nào xảo trá. Tất cả quí vị nghĩ sao?

Chưởng pháp trưởng lão Tốt Quả Hoang gật đầu:

– Phải đấy, để lão phu theo ngươi.

Tốt là Trưởng lão chấp pháp làm việc rất vô tư, rất được mọi người tin tưởng nên ai nấy nghe nói đều yên tâm.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy thì quá tốt rồi. Bây giờ xin mời Chấp pháp trưởng lão, chúng ta bắt đầu tiến hành. Xin quí vị sắp thành từng hàng đứng tại bên phải. Ai sờ xong xin đứng về bên trái, trong đó có cả bạn hữu của tôi.

Mọi người sắp thành một hàng, luôn cả Thiếu bang chủ và Tiểu Linh cũng tham gia. Tiểu Tà hướng về Tiểu Thất trao đổi một ám hiệu, tức thì Tiểu Thất đã len lỏi vào đám Cái Bang.

Bỗng nghe có tiếng trưởng lão Tôn Hồng nói:

– Hãy nhường cho lão phu đứng trước.

Dứt lời lão chạy vào căn phòng sờ thật lâu, rồi cười ha hả... chạy ra nói:

– Quả nhiên là Linh mã! Lão phu không có lấy, nó không kêu.

Vừa nói vừa cười không dứt. Tất cả ai nấy đều yên tâm lần lượt vào sờ ngựa, con ngựa vẫn không kêu. Rất nhanh, đã đến phiên Tiểu Tà.

Tiểu Tà nói:

– Con ngựa bịt mắt, tôi cũng bịt mắt để người và ngựa không thấy nhau.

Tiểu Tà dùng vải bịt mắt xong, nói:

– Tốt trưởng lão! Chúng ta cùng vào.

Tốt trưởng lão rất nhanh dẫn Tiểu Tà tiến vào căn phòng. Kết quả sờ rất lâu, con ngựa cũng không kêu. Tốt Quả Hoang liền dẫn Tiểu Tà ra ngoài, nói lớn:

– Dương Tiểu Tà không có xảo trá!

Tiểu Tà cười nhìn ngay Tiểu Thất.

Bấy giờ Tiểu Thất đã đứng sắp hàng trước mặt Siêu Tử Kiều. Còn Siêu Tử

Kiều mặt mày vẫn tự nhiên, có lúc còn mỉm cười. Đến phiên Tiểu Thất cũng chạy vào căn phòng sờ ngựa rồi chạy ra hướng về Tiểu Tà cười một tiếng.

Siêu Tử Kiều từ từ bước vào căn phòng.

Hàn Trúc trong bụng rất lo lắng, sợ Tiểu Tà làm hỏng việc, nếu có gì sơ sót rất uổng công. Tiểu Linh thì có lúc nhìn ngay Tiểu Tà, đôi môi nở một nụ cười tươi vì cô ta biết Tiểu Tà là người đại trí.

A Tam, A Tứ thì cũng không nói tiếng nào. Siêu Tử Kiều thì đã khuất vào cửa phòng bên trong.

Tức thì...

Trong phòng con ngựa kêu lên, tiếng kêu vang ra ngoài:

– Hí... hí... hí...

Tất cả mọi người bên ngoài đều chấn động. Con ngựa giống như đã bị sợ hãi, từ trong phòng nhảy lên kêu rất lớn.

Siêu Tử Kiều thất sắc kêu lớn:

– Không phải là tôi! Tôi không ăn cắp võ công bí kíp.

Lão phóng mình nhảy ra ngoài, cầm cây đả cẩu bổng vung tròn sắc mặt sợ hãi, như không muốn cho ai đến gần, sợ bị bắt trói.

– Thiếu Bang chủ! Tôi không có ăn cắp! Nhất định ngựa này có vấn đề! Tôi không có! Tôi không có!

Lão kêu mãi không ngừng. Lúc này chấp pháp Tốt Quả Hoang đã dẫn năm thuộc hạ ép tới.

Tốt Quả Hoang hỏi:

– Siêu Tử Kiều! Ngươi còn chuyện gì nói đây?

Siêu Tử Kiều sợ nói:

– Chấp pháp trưởng lão! Tôi không lấy! Nhất định Dương Tiểu Tà muốn ám hại tôi.

Tốt Quả Hoang nói:

– Không cần giải thích. Người ta sờ không kêu, tại sao ông sờ đến nó kêu. Hãy mau chịu trói!

Vừa vung tay lên, năm tên thuộc hạ Chấp pháp đã nhảy tới, ôm Siêu Tử Kiều quật xuống đất. Siêu Tử Kiều hét lớn:

– Hãy khoan! Nếu muốn bắt người cũng phải để người ta nói hết đã.

Lão đứng dậy, lượm cây đả cẩu bổng vung lên vun vút. Tốt Quả Hoang nói:

– Hãy bắt trước rồi nói sau cũng chẳng muộn.

Hàn Trúc nhìn ngay Tiểu Tà, chỉ thấy Tiểu Tà hơi gật đầu nên nói:

– Tốt chấp pháp! Ông để cho Siêu thọ chủ có cơ hội giải thích đi.

Tốt Quả Hoang chấp tay nói:

– Tuân lệnh!

Liền cùng với năm thuộc hạ lui ra, đứng sang một bên. Siêu Tử Kiều toát mồ hôi, qua một lúc bình tĩnh trở lại nói:

– Bẩm Thiếu Bang chủ! Siêu Tử Kiều cuộc đời sống tại Cái Bang đã lập được không ít công lao. Thiếu Bang chủ! Tính sao đây?

Hàn Trúc gật đầu:

– Đúng! Trưởng lão đã lập được không ít công lao cho Cái Bang.

Siêu Tử Kiều nói tiếp:

– Tôi đã ở Cái Bang mấy mươi năm, có lúc nào làm điều sai trái không?

Hàn Trúc nói:

– Không! Trưởng lão một chút sai lầm cũng chưa có, bên trong ai cũng kính nể.

Siêu Tử Kiều lại nói:

– Người ta nói bắt trộm có tang, ta hôm nay dính vào âm mưu của kẻ gian ác, thật quá oan ức! Dám hỏi Thiếu Bang chủ chỉ bằng vào tiếng ngựa kêu, mà có thể buộc tội thuộc hạ ăn cắp trấn sơn chi bảo sao? Tôi không phục! Anh em cũng không phục.

Lão la rất lớn cốt để trấn áp mọi người, đồng thời cũng để mua chuộc lòng mọi người. Cho nên chỉ cần nghe lời nói của lão, mọi người đã mất hết ý nghĩ lúc nãy.

Hàn Trúc trên mặt tỏ ra rất khó xử, không ngờ Siêu Tử Kiều can đảm đến chết cũng không nhận tội. Mà đúng vậy! Bắt trộm phải có tang, nghi người phải có chứng! Hàn Trúc nhìn Tiểu Tà, hy vọng Tiểu Tà dùng lý lẽ để biện bác lời nói của Siêu Tử Kiều, làm cho không khí bớt căng thẳng.

Tiểu Tà cười nói:

– Siêu thọ chủ! Ông nói không sai! Không thể bằng vào một tiếng ngựa kêu mà bắt tội ông.

Siêu Tử Kiều giận nói:

– Dương Tiểu Tà! Ngươi trộm bí kíp của bổn bang, còn tiếp tục hãm hại bổn chức nữa. Lão phu với ngươi có oán hận gì? Hoặc là ngươi cố tình tạo loạn bổn bang, làm cho bổn bang tiêu diệt sao?

Siêu Tử Kiều quả nhiên lợi hại, chỉ dùng lời nói phản công làm cho mọi người có tình cảm hơi giận hướng về Tiểu Tà.

Tiểu Tà tự nhiên:

– Siêu Tử Kiều! Ông không cần nói chuyện hùng biện. Con linh mã với ông cũng không phải thù oán gì, tại sao nó lại kêu lúc ông sờ nó? Có lẽ linh mã của tôi bất ngờ phát bệnh sao? Làm cho một đại công thần mang họa, nhưng không sao, chỉ cần đến ngày mai tôi bảo lãnh sẽ tra ra sự thật. Ông cứ lo liệu đi.

Siêu Tử Kiều bắt đầu sợ hãi Tiểu Tà. Một lần bị con ngựa kêu đã hoảng vía nhưng Tiểu Tà lại hoãn tội, không biết còn có chuyện gì đây.

Tiểu Tà đã xoa dịu Siêu Tử Kiều tuy nhiên hắn tuyệt đối không bỏ qua, chỉ làm ra kẻ rộng rãi để đi sâu vào công chuyện hơn, nhưng Siêu Tử Kiều làm sao biết được. Nghĩ cứ nghĩ, sợ cứ sợ, Siêu Tử Kiều vẫn muốn tìm cách lấn lướt để tranh thủ mua chuộc lòng người.

Lão nói:

– Ta không lấy trộm, không sợ ngươi! Chỉ cần qua được ngày mai, ngươi lấy gì bảo đảm sinh mạng đây?

Tiểu Tà cười nói:

– Siêu thọ chủ! Cứ tự mình lo liệu. Mặc kệ ông có lấy hay không, cũng chờ đến ngày mai mới nói.

Tiểu Tà sở dĩ xuống nhẹ lời nói là sợ trong lúc chưa tìm được tang chứng, Siêu Tử Kiều sẽ bỏ trốn. Hàn Trúc nói:

– Được rồi! Thời gian chỉ còn có một ngày, dù cho kẻ trộm cố tình chạy thoát cũng không thoát nổi. Siêu thọ chủ! Ông hãy lui về đi.

Siêu Tử Kiều chấp tay thi lễ:

– Tuân lệnh!

Liền quay thân chạy về bên trái, đắc ý liếc xéo Tiểu Tà một cái. Tiểu Tà cười nói:

– Ngựa đã kêu rồi nhưng không hiệu quả! Tôi thấy không cần thử nữa, uổng công. Thiếu bang chủ ý kiến ra sao đây?

Hàn Trúc nói:

– Thì cứ theo ý của Dương thiếu hiệp. Ngày mai tiến hành bằng cách khác.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Ngày mai đúng vào buổi trưa tiếp tục triệu tập đệ tử Cái Bang. Lần này là lần thử thách cuối cùng để xét định phải trái.

Hàn Trúc gật đầu, quay về phía đệ tử Cái Bang nói:

– Trưa mai toàn bộ đệ tử tập hợp nơi đây. Chuyện hôm nay chấm dứt, các vị trở về nghỉ ngơi.

– Tuân lệnh!

Ai nấy đều trở về. Hàn Trúc dẫn Tiểu Tà trở về Hàn Linh phạn.

Vừa đến hậu viện mọi người đều cười lên vì đã gài Siêu Tử Kiều vào một hoàn cảnh rất thê thảm, chỉ có Hàn Trúc không hiểu mà thôi. Hàn Trúc lo lắng nói:

– Dương thiếu hiệp! Sao đây? Lão tặc này chết cũng không đã giận, nhưng không thể căn cứ vào tiếng ngựa kêu mà bắt tội lão.

Tiểu Tà cười nói:

– Thiếu Bang chủ đừng vội! Đó chẳng qua là mưu kế bắt đầu để làm cho Siêu Tử Kiều mất tinh thần mà thôi. Việc này tôi chỉ cần làm cho Siêu Tử Kiều biết rằng con ngựa tôi là con linh mã, chỉ cần hắn tâm phục thì ngày mai sẽ có biện pháp khác. Người nào làm việc xấu thì không thể an tâm được.

Hàn Trúc nghe nói hơi an tâm:

– Té ra mới là việc khởi đầu của thiếu hiệp nhưng tôi cũng cảm thấy kỳ lạ. Con ngựa này thật là ngựa linh sao? Tôi chỉ đưa đến cho thiếu hiệp một con ngựa rất tầm thường. Tại sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Không sai! Con ngựa rất bình thường, nhưng nó cũng biết kêu và biết nhảy. Có đúng không?

Hàn Trúc nói:

– Đúng thì đúng! Nhưng có cái gì quan trọng đây?

Tiểu Tà nói:

– Nếu con ngựa bị sợ hãi hoặc đau đớn thì nó sẽ kêu, tôi chỉ lợi dụng điểm này. Cũng may Thiếu bang chủ không trao cho tôi con ngựa không biết kêu, không biết nhảy. Nếu không, tôi đã thất bại rồi.

Hàn Trúc vẫn còn không hiểu:

– Ngựa bị đau thì phải kêu, nhưng tại sao đến phiên Siêu Tử Kiều rờ nó mới kêu?

A Tam cười nói:

– Đó chính là Tiểu Tà của chúng tôi là người đại thần thánh, hắn đã có cách làm cho con ngựa bình thường trở thành con ngựa quý. Gặp được người xấu thì nó kêu không ngừng.

Tiểu Tà cười nói:

– Vấn đề này cũng nhờ Tiểu Thất vì Tiểu Thất trưởng thành trong núi cao, hiểu rõ tánh tình các con mãnh thú, các loại động vật. Muốn đùa cợt với loài dã thú thì hắn làm rất dễ dàng. Hắn có loại dược thảo làm cho con ngựa đau lưng một chút rồi hết.

Hàn Trúc nói:

– A! Tôi hiểu rồi! Thiếu hiệp đã gọi Tiểu Thất bỏ thuốc độc vào trong miệng

ngựa. Nhưng cũng không đúng, tại sao Tiểu Thất bỏ thuốc con ngựa không kêu lập tức, mà đợi đến lúc Siêu Tử Kiều vào.

Tiểu Tà nói:

– Tôi đã nghĩ đến điểm này nên đã bảo Tiểu Thất xếp hàng trước Siêu Tử Kiều. Lúc Tiểu Thất ra ngoài thì nhất định Siêu Tử Kiều vào tiếp, đó là thời gian con ngựa thấm thuốc. Nhưng chỉ bỏ một chút thuốc mà thôi, nên con ngựa không bị đau lâu.

Nói xong Tiểu Tà cười ngất.

Hàn Trúc cũng cười to:

– Ồ! Kế hoạch của thiếu hiệp rất chu đáo, nhưng cũng rất nguy hiểm. Thí dụ thuốc độc lâu tan, đúng vào thời điểm của một người khác...

Tiểu Tà nói:

– Đã dụng mưu kế thì nhất định phải lường trước mọi biến cố. Thí dụ Gia Cát Lượng bày kế không thành gạt Tư Mã Ý, không phải ông ta cũng toát mồ hôi sao? Nếu không làm sao có cơ hội khám phá đây. Mỗi một kế hoạch không phải lúc nào cũng toàn vẹn, chỉ được bảy tám phần là tốt rồi.

Tiểu Linh cười nói:

– Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên!

Tiểu Tà đắc ý:

– Đúng!

Hàn Trúc hỏi:

– Như vậy ngày mai làm gì nữa đây?

Tiểu Tà nói:

– Ngày mai Thiếu bang chủ chỉ cần chuẩn bị một cuốn bí kíp, cuốn bí kíp này phải giống cuốn bí kíp đã bị mất cắp. Chỉ cần như vậy là được.

Hàn Trúc nói:

– Như vậy người ta tưởng rằng chúng ta đùa giỡn với họ sao?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không phải! Thiếu bang chủ cứ làm theo như vậy, nếu không e rằng hắn không dễ dàng gục đầu chịu tội.

Hàn Trúc nói:

– Được rồi! Tôi cũng nghe theo ý thiếu hiệp. Nhưng chỉ có một chuyện làm như vậy sao?

Tiểu Tà nói:

– Còn nữa! Thiếu Bang chủ trao cho tôi một số giấy trắng, đủ cho mỗi đệ tử

Cái Bang hai tờ.

Hàn Trúc nói:

– Việc đó không khó khăn gì. Hàn Linh có thể làm được, vậy thì ta trở về chuẩn bị đây.

Tiểu Tà cười nói:

– Xin Thiếu bang chủ cứ tự tiện.

Hàn Trúc rời khỏi Hàn Linh phạn, nghĩ thầm:

– Tại sao công việc quan trọng mà Tiểu Tà đối phó như một đứa con nít đùa giỡn.

Tiểu Tà thấy Hàn Trúc ra đi có vẻ suy nghĩ, gọi lớn nói:

– Thiếu bang chủ! Hãy nhớ rằng mọi việc phải kín đáo đừng tiết lộ ra ngoài.

Hàn Trúc quay lại:

– Ta hiểu rồi.

Hàn Trúc nói xong đã biến mất khỏi hành lang.

o O o

Ngày thứ hai đã đến.

Đúng vào giữa trưa, tại hội trường đã đông nghẹt đệ tử Cái Bang, như ngày hôm qua. Hàn Trúc giao trách nhiệm cho Tiểu Tà điều khiển ngày hội.

Tiểu Tà bước ra nói:

– Kính thưa quý vị! Hôm qua tuy con ngựa đã kêu, nhưng điều đó không cần. Hôm nay tôi đã tìm ra dấu vết của hung thủ để xác định tội phạm.

Vừa dứt lời, Tiểu Tà đã cầm một tay giấy lớn xếp kín, đưa cao trước mặt mọi người nói:

– Đây là dấu tay của hung thủ, tôi đã lấy được. Bây giờ tất cả mọi người chúng ta, mỗi người đều lần lượt vào phòng kín, in dấu chỉ ngón tay cái của bàn tay trái. Mỗi người đều phải ghi rõ tên họ trên tờ giấy đó để đối chiếu. Trong phòng tôi đã bố trí giấy mực sẵn, trừ người có phận sự, không ai được vào phòng. Mỗi người in dấu tay xong chỉ cầm ra nạp cho Trưởng lão Chấp pháp.

Mọi người nghe xong đều im lặng. Chỉ có Siêu Tử Kiều, đôi mắt có vẻ kinh hãi, không biết Dương Tiểu Tà đã làm cách nào để lấy được dấu tay của thủ phạm đây.

Dù nghĩ như vậy, Siêu Tử Kiều vẫn đinh ninh Tiểu Tà không thể dùng phương pháp này tìm ra thủ phạm được. Tiếp đó, tất cả đệ tử Cái Bang đều sắp hàng, lần lượt vào phòng in dấu tay rồi đem ra nạp cho Tốt Quả Hoang Trưởng lão Chấp

pháp.

Khi người cuối đã làm xong, Tiểu Tà đứng ra nói:

– Xin Trưởng lão Chấp pháp kiểm điểm lại xem thử còn sót người nào không?

Tốt Quả Hoang nói:

– Đã đủ hết rồi.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy rất tốt! Bây giờ xin phiền quí vị tốn công một lần nữa, lần này thì in dấu ngón tay của bàn tay phải để đối chiếu rõ ràng hơn, vì dấu tay của hung thủ có cả tay trái và tay phải.

Tất cả không ai phản đối. Một lần nữa lại sắp hàng, lần lượt vào phòng in dấu tay.

Lần thứ hai cũng đã làm xong, Tiểu Tà bảo A Tam và A Tứ khiêng một cái bàn lớn để giữa sảnh, rồi mời trưởng lão Chấp Pháp Tốt Quả Hoang đến ngồi trước bàn để thị chứng việc kiểm tra. Công việc sắp đặt xong, Tiểu Tà đem hai bản dấu tay lần trước và lần sau đem ra đối chiếu từng người.

Tất cả mọi người đều làm đúng tức là lần trước in ngón cái của bàn tay trái, lần sau in ngón cái của bàn tay phải. Riêng hai bản dấu tay của Siêu Tử Kiều đều in hai ngón tay của bàn tay trái.

Tiểu Tà cầm hai bản in của Siêu Tử Kiều nói với Tốt Quả Hoang:

– Hai bản này có vấn đề rồi! Tại sao Siêu Tử Kiều lại làm khác với mọi người?

Tốt Quả Hoang gật đầu:

– Đúng vậy! Đây là vấn đề.

Lão đứng dậy hướng về mọi người, cao giọng:

– Tất cả huynh đệ chúng ta đều làm đúng nguyên tắc, tức là lần trước in ngón cái của tay trái, lần sau in ngón cái của tay phải, riêng Siêu Tử Kiều không làm như vậy. Đây là dụng ý gì, nếu không phải dụng ý tránh né tội.

Tất cả mọi người đều ồ lên một lượt. Cả đại hội đều náo loạn. Siêu Tử Kiều mặt tái nhợt mất hết tinh thần, đứng lên nói:

– Không! Ta không phải là thủ phạm! Ta không có ăn cắp!

Tiểu Tà nói:

– Đừng có chối cãi! Chính quyển bí kíp ở đâu Thiếu Bang chủ cũng đã tìm lại được rồi!

Dứt lời, Tiểu Tà liếc nhìn Hàn Trúc. Hàn Trúc cầm quyển bí kíp giả đưa lên cao cho mọi người xem. Cả hội trường đều náo nhiệt.

Bấy giờ Siêu Tử Kiều mất hết tinh thần, không còn bình tĩnh được nữa, nổi giận trợn mắt:

– Không thể được! Quyển bí kíp đó ta đã đem dấu tại một thạch động, không thể nào tìm ra.

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, bọn thuộc hạ chấp pháp đã áp tới bắt Siêu Tử Kiều. Sở dĩ Siêu Tử Kiều nói ra câu này là tưởng công việc đã hoàn toàn bại lộ, nên chỉ còn có cách là liều chết mà thôi.

Lão vung đả cẩu bổng lên, cố ngăn cản không cho bọn thuộc hạ đến gần. Siêu Tử Kiều phóng đến trước mặt Tiểu Tà có ý thí mạng:

– Dương Tiểu Tà! Hôm nay ta thí mạng với ngươi...

Tiểu Tà vừa tránh né thì Tốt Quả Hoang đã phóng tới, hợp lực với bọn thuộc hạ Chấp pháp bắt Siêu Tử Kiều trói lại. Hàn Trúc nổi giận bước tới hét:

– Siêu Tử Kiều! Ngươi đúng là tên phản tặc rồi! Phải đem trả bí kíp chân kinh lại, nếu không sinh mạng của ngươi sẽ không tránh khỏi hủy diệt.

Siêu Tử Kiều trợn mắt:

– Quyển bí kíp chân kinh ngươi đã lấy được rồi, còn hỏi lão phu làm gì nữa?

Hàn Trúc cười khẩy:

– Đây chỉ là quyển bí kíp chân kinh giả mà thôi.

Siêu Tử Kiều trợn tròn đôi mắt lên, hét to:

– Ta đã lầm kế chúng bây rồi! Hiện nay ta đã trong tay các ngươi, muốn giết thì giết, đừng có hỏi nhiều.

Hàn Trúc nói:

– Việc này cũng khá quan trọng! Trong lúc chưa tìm lại được chân kinh, hãy tạm thời giam hung thủ vào đại lao, chờ bang chủ trở về hãy định liệu.

Tốt Quả Hoang và bọn thuộc hạ tuân lệnh bắt Siêu Tử Kiều nhốt vào đại lao. Sau đó ai nấy đều trở về nghỉ ngơi.

Hàn Trúc dẫn bọn Tiểu Tà trở về Hàn Linh phạn, trong lòng rất vui vẻ nói với Tiểu Tà:

– Nội bộ của Bổn bang đang trải qua một thời kỳ nguy biến, nếu không có Dương thiếu hiệp đến đây thì không thể củng cố lại bổn bang. Ơn này rất lớn.

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ! Việc quan trọng là củng cố nội bộ của Cái Bang, loại bỏ những tên nội gián đang xâm nhập và phá rối, còn ơn nghĩa không có gì đáng nói.

Bấy giờ Trưởng lão Chấp Pháp Tốt Quả Hoang cũng bước vào nói với Hàn Trúc:

– Bẩm Thiếu Bang chủ! Hiện nay tuy đã tìm ra thủ phạm nhưng bí kíp chân kinh vẫn chưa lấy lại được, xin Thiếu bang chủ ra lệnh cho thuộc hạ tra tấn phạm nhân để tìm lại tang vật nếu để lâu ngày, chờ cho Bang chủ trở về e bất tiện.

Hàn Trúc nói:

– Việc chủ trương lấy lại bí kíp chân kinh Tốt Quả Hoang trưởng lão hội ý với Bang trưởng lão mà qui định. Tra tấn hay không là tùy ở phương pháp quý vị. Hiện nay tôi còn đang lo làm cách nào để loại bỏ những kẻ xấu trong Cái Bang chúng ta.

Tiểu Tà đứng dậy cáo từ lui ra ngoài:

– Đây là việc riêng trong Cái bang, tôi không dám xen vào, xin phép được lui ra ngoài nghỉ một chút.

Nói xong Tiểu Tà đã bước ra ngoài. Tốt Quả Hoang nói với Hàn Trúc:

– Dương thiếu hiệp có ân rất lớn với bổn bang, thiếu bang chủ phải đền đáp cho xứng đáng.

Hàn Trúc nói:

– Việc đó ta đã có ý lo lắng rồi. Hiện tại phải làm gấp hai việc. Một là truy tìm bí kíp chân kinh, hai là củng cố nội bộ Cái Bang.

Tốt Quả Hoang nói:

– Bẩm thiếu chủ! Đây cũng là trách nhiệm của thuộc hạ.

Đợi cho Tốt Quả Hoang ra khỏi phòng, Hàn Trúc vội đến Hàn Linh phạn để gặp Tiểu Tà. Đến nơi thấy Tiểu Linh và bọn Tiểu Tà đang ăn uống vui cười.

Hàn Trúc bước vào nói:

– Công việc vừa rồi nhờ có Dương thiếu hiệp giúp đỡ, nếu không thì...

Tiểu Tà nói:

– Lúc này không cần bàn chuyện đó. Thiếu bang chủ bây giờ đã tìm được bí kíp chân kinh chưa?

Hàn Trúc nói:

– Chưa! Lão ác tặc đó không dễ gì chịu khai ra.

Tiểu Tà nói:

– Nếu vậy phải lập kế bắt đồng bọn của chúng khai ra.

Tiểu Tà nói:

– Ngày mai Thiếu bang chủ loan truyền rằng Siêu Tử Kiều đã thú nhận hết tội lỗi rồi, và cũng đã khai ra đồng bọn. Chắc chắn trong số đồng bọn của hắn sẽ có kẻ chạy trốn.

Hàn Trúc mừng rỡ kêu lên:

– Hay! Ta chưa nghĩ ra việc này.

Nói xong lập tức chạy đi.

Tiểu Tà can lại:

– Bây giờ chưa đúng lúc, phải chờ vài hôm nữa mới nói. Phải chờ các Phân Thọ chủ trở về nhiệm sở thì tốt hơn.

Hàn Trúc đắc ý cười:

– Ta rất phục thiếu hiệp, thiếu hiệp rất chu đáo.

Tiểu Tà nói:

– Vậy cuốn bí kíp chân kinh Thái Thượng Ma Kinh Thiếu bang chủ có biết được gì không?

Hàn Trúc nói:

– Trước đây ta đã hỏi qua Mã trưởng lão thì bí kíp này là loại tà công. Người nào luyện loại võ công này tuy cao thủ nhưng trở thành ma vương mất hết lý trí.

Tiểu Tà kinh hãi:

– Lợi hại như vậy sao? Để không được! Lưu lại không được, nếu sách này tồn tại thì sẽ có người luyện thành làm hại vũ lâm.

Hàn Trúc nói:

– Tôi cũng đã bảo Mã trưởng lão phải hủy bỏ nó đi, vì nghe nói trước đây ba trăm năm đã có xuất hiện một Huyết Sát Ma Quân. Chính nhân vật đó đã di lưu sách này.

A Tam nói:

– Có phải Huyết Sát Ma Quân Tổ Âm Phi không?

Tiểu Tà hỏi:

– A Tam! Không lẽ ngươi biết chuyện này sao?

A Tam nói:

– Lão ma đầu này ba trăm năm trước là Võ lâm đệ nhất nhân, sư phụ đệ đã từng nói qua. Lúc đó không ai kiềm chế hắn được, nên võ lâm Hắc Bạch hai đạo phải bao vây đến bảy ngày đêm mới truy sát được.

Tiểu Tà nói:

– A Tam! Đừng nói dóc.

A Tam nói:

– Sư phụ của đệ nói sao, đệ chỉ kể lại vậy.

Tiểu Tà hỏi:

– Thiếu bang chủ! Trong đảo này có chỗ nào mang chữ "Thạch" không?

Hàn Trúc hỏi:

– Chữ "Thạch" thì có rất nhiều. Thiếu hiệp muốn hỏi làm gì?

Tiểu Tà nói:

– Thiếu bang chủ chỉ cần biết chỗ nào có gọi là "Thạch" thì nói ra.

Hàn Trúc gật đầu nói:

– Nơi ở của bang chủ phía sau có một tiểu đình gọi là Thạch Đình. Bang chủ lại lập một Thạch Can, đó là nơi dùng để uống rượu ngâm thơ. Còn về phía Bắc đảo này có một xó dân cư gọi là Thạch Hương cư. Tiếp theo là Tây khẩu, chỗ có hai con sư tử đá. Còn các nơi khác thì không có chữ "Thạch".

Tiểu Tà gật đầu:

– Đại khái như vậy là đủ rồi! Thiếu bang chủ tìm ra được chân kinh bí kíp đừng quên mời tôi bữa tiệc.

Hàn Trúc nói:

– Tôi không quên ơn Thiếu hiệp! Trước tiên, hôm nay tôi nhất định đãi thiếu hiệp một bình rượu ngon. Xin cáo từ.

Liền chạy ra khỏi Hàn Linh phạn để tìm rượu ngon.

A Tam hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh hỏi chuyện vừa rồi để làm gì vậy?

Tiểu Linh chạy ra cười nói:

– Chuyện này tôi biết.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh cười hì hì:

– Tiểu Linh lúc này đã thông minh tài giỏi rồi.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Có phải huynh muốn tìm bí kíp chân kinh đang cất giấu không?

A Tam hỏi:

– Tiểu Linh! Tại sao cô biết giỏi vậy?

Tiểu Tà nói:

– Đúng! Chuyện này chính miệng Siêu Tử Kiều đã tiết lộ chỗ giấu chân kinh.

Tất cả đều cười ồ lên. Mọi người tiếp tục ăn uống không ngừng tay.

Bỗng Hàn Trúc từ bên ngoài chạy vào hơ hãi:

– Nguy rồi! Tên phản tặc này một chút cũng không khai, đồng thời ngày mai dưỡng phụ ta trở về. Ta không biết phải trả lời làm sao đây?

Vừa nói vừa ngồi xuống ghế uống một chung rượu, nét mặt rất buồn bã.

Tiểu Linh trấn an:

– Đại huynh! Dưỡng phụ đâu phải là người nghiêm khắc, đã nuôi chúng ta từ nhỏ đến lớn lẽ nào lại không thương tình.

Hàn Trúc lắc đầu:

– Muội đâu có biết huynh và Dưỡng phụ quan hệ ra sao? Mấy năm qua dưỡng phụ và huynh tình cảm rất phai nhạt, huynh cũng không biết lí do gì.

Tiểu Linh chớp mắt:

– Muội cũng vậy! Chúng ta đã lớn rồi còn làm sao tiếp tục được nuông chiều. Huynh đừng quá lo lắng!

Hàn Trúc thở dài:

– Nếu tìm được bí kíp chân kinh thì không xảy ra việc gì rồi.

Tiểu Linh day qua Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Huynh giúp đỡ việc này được không? Cứ lo uống rượu mãi...

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh:

– Nếu muội không đem rượu thì huynh lấy gì mà uống?

Tiểu Linh nói:

– Đại huynh của muội đang có chuyện, huynh đừng để phải lo lắng.

A Tam chen vào:

– Nếu Tiểu Tà không lo thì ở đâu có rượu uống đây?

Tiểu Tà nói:

– Không phải muội đã biết được chỗ giấu bí kíp sao? Cứ đến lấy giao cho anh của muội là xong.

Tiểu Linh nghĩ một chút như nhớ lại điều gì, vỗ tay nói:

– Đúng rồi! Muội thật là ngốc! Thôi chúng ta đi.

Nói xong kéo tay Hàn Trúc chạy ra ngoài. Hàn Trúc vội nói:

– Tiểu Linh! Chờ một chút! Sự việc phải nói cho huynh nghe rồi mới làm. Muội thật biết chỗ giấu bí kíp sao?

Tiểu Linh cười nói:

– Đương nhiên rồi! Sau Thạch Đình chỗ ở của dưỡng phụ gọi là Thạch Can, hoặc phía Bắc Thạch Hương cư và Tây Cảng khẩu, chỗ hai con sư tử đá. Ở mấy chỗ đó nhất định có giấu bí kíp.

Hàn Trúc nói:

– Mấy chỗ đó là do ta đã nói với Dương thiếu hiệp, có gì lạ đâu?

– Đại huynh! Hôm trước chính Siêu Tử Kiều đã hoảng hốt thố lộ một câu nói

trong đó có chữ "Thạch".

Hàn Trúc nhớ lại tỉnh ngộ:

– Đúng rồi! Tại sao huynh không nghĩ đến. Tiểu Tà! Thiếu hiệp chờ một chút, ta cùng với Tiểu Linh đi thử xem sao.

Nói xong Hàn Trúc cùng với Tiểu Linh chạy về phía Thạch Đình.

A Tam nói:

– Tiểu Tà! Huynh thật là tài!

Tiểu Tà nói:

– Rất tiếc! Tiểu Linh sẽ không tìm được.

A Tứ hỏi:

– Tại sao?

Tiểu Tà nói:

– Tuy vậy cũng không đơn giản. Các ngươi mau theo ta.

Dứt lời Tiểu Tà phóng ra ngoài, chạy đến tiểu kiều sử dụng "Trường Hồng Quán Nhật" nhảy bay lên lầu, chỗ ở của bang chủ.

A Tam nhìn theo:

– Khà... khà... khà... Tiểu bang chủ khinh công rất lợi hại.

A Tam bắt chước nhảy theo nhưng thân mình rơi xuống đất, làm bể rất nhiều chậu hoa. A Tứ vội chạy đến đỡ A Tam dậy, hai người chạy bộ đến trước Hàn Phong lầu.

Tiểu Tà từ trên Hàn Phong lầu nhìn xuống:

– A Tam! Ngươi sử dụng khinh công cách nào mà đập bể chậu hoa của người ta vậy? Hãy chạy bộ lên đây?

A Tam thẹn thùng:

– Thì tại đệ muốn theo bảo vệ huynh.

Tiểu Tà nói:

– Thôi! Chúng ta vào đây tìm bí kíp.

A Tứ hỏi:

– Tiểu Bang chủ tại sao biết được bí kíp giấu nơi đây?

Tiểu Tà nói:

– Có rất nhiều nguyên nhân. Thí dụ Siêu Tử Kiều vì khẩn cấp không dám đi xa, chỉ tìm nơi rất gần mà giấu. Hơn nữa Siêu Tử Kiều giấu bí kíp nơi chỗ ở của Bang chủ để chứng tỏ hắn không có ý ăn cắp, mà chỉ để bảo vệ bí kíp mà thôi.

A Tam gật đầu:

– Có lý! Hắn sẽ chối tội ăn cắp viện cớ giữ gìn cho Bang chủ. Như vậy Siêu Tử Kiều thật lợi hại.

Lúc này Tiểu Linh và Hàn Trúc đã lên đến Hàn Phong lầu. Tiểu Linh mình mẩy ướt đẫm mồ hôi, kêu Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Bí kíp không có giấu ở đây.

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh đừng vội! Muội đã tìm các nơi khác chưa?

Tiểu Linh nói:

– Đã tìm hết rồi nhưng không có.

Tiểu Tà hỏi:

– Lúc đi tìm có gặp ai không?

Tiểu Linh nói:

– Có! Mấy vị trưởng lão cũng chờ đợi Thiếu bang chủ trở về.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy là đúng rồi.

Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh có việc gì thần bí mà xem huynh có vẻ kín đáo như vậy?

Tiểu Tà nói:

– Muội trở vào Hàn Phong lầu tìm thử xem, huynh trở về Hàn Linh phạn chờ đợi. Phải tìm cho kỹ một chút nhất là trong tường hoặc trong đồ vật. Lúc trước lão Diệu thủ lục quái đã dạy huynh một chiêu, nay cứ đem ra sử dụng.

Tiểu Linh cười nói:

– Huynh cứ về đi! Muội sẽ tìm được.

Nói xong cùng với Hàn Trúc đi vào Hàn Phong lầu. Tiểu Tà dẫn A Tam, A Tứ trở về Hàn Linh phạn. Không lâu, Tiểu Linh và Hàn Trúc trở về, mặt mày hớn hở.

Tiểu Linh vừa cười vừa nói:

– Tiểu Tà! Tìm được rồi! Thật không phải dễ!

Dứt tiếng Tiểu Linh và Hàn Trúc đã vào đến nơi. Hàn Trúc nói:

– Đây chính là cuốn bí kíp chân kinh của ta và Thái Thượng Ma Kinh nữa. Hai cuốn chân kinh đã ngả màu vàng.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà! Nếu huynh chỉ điểm thì lần trước muội đã tìm được rồi. Huynh đoán xem thủ phạm giấu ở đâu?

Tiểu Tà đáp ngay:

– Thì tại Hàn Phong lầu chứ còn gì nữa.

Tiểu Linh nói:

– Đúng vậy! Nhưng giấu bằng cách nào chắc huynh không biết được.

Tiểu Tà cười nói:

– Lúc nãy tôi đã nhìn qua thấy có tấm ván trúc còn mới, khác hơn những đồ vật khác. Chắc thủ phạm giấu vào đó.

Tiểu Linh nói:

– Tại nơi tấm bảng.

Tiểu Tà hỏi:

– Tại tấm bảng? Ở đó có thấy gì khác không?

A Tam kêu lên:

– Tiểu Tà! Sự thật đệ cũng nghĩ là trên tấm bảng.

Tiểu Linh yên lặng, vì nhìn thấy Tiểu Tà đang suy nghĩ.

Hàn Trúc nói:

– Dương thiếu hiệp đoán trúng rồi! Bí kíp giấu nơi tấm bảng trúc gọi là Thạch Hoan Can.

A Tam hỏi:

– Tấm bảng đan bằng trúc sao?

Hàn Trúc gật đầu:

– Đúng rồi! Tấm bảng đan bằng trúc trống ở giữa.

Tiểu Tà nghe nói, ngạc nhiên đứng dậy:

– Trong ruột tấm bảng bỏ trống sao?

Tiểu Linh nói:

– Đúng rồi! Huynh đã đoán trúng mà.

Tiểu Tà lắc đầu:

– Không sai! Tuy tôi đã đoán trúng nhưng nếu tôi mò lên tấm bảng này thì còn phát hiện chuyện khác. Thật đáng sợ rồi!

Tiểu Linh ngạc nhiên:

– Có gì mà đáng sợ?

– Huynh nói Siêu Tử Kiều thật đáng sợ rồi! E không ai bì kịp hắn.

Tiểu Linh nhìn thấy sắc mặt Tiểu Tà có vẻ trầm trọng, nên vội hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh nói thử xem! Chúng ta tại sao lại không bì kịp Siêu Tử Kiều?

Hàn Trúc cũng hỏi:

– Dương thiếu hiệp! Là chuyện gì vậy?

Tiểu Tà buồn bã:

– Không có gì! Chỉ cần cha nuôi của Thiếu bang chủ trở về thì Siêu Tử Kiều sẽ không chết rồi.

Hàn Trúc giận nói:

– Dù cho thương yêu thế nào Dưỡng phụ ta cũng không dám thiên vị hắn.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao vậy?

A Tam nói:

– Tại vì Siêu Tử Kiều lấy bí kíp chân kinh giấu tại Hàn Phong lầu trong tấm bảng này có đúng không Tiểu Tà?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai! Đây là một tấm bảng bí mật, chỉ có một mình bang chủ biết được. Mọi người có hiểu được ý nghĩa của câu nói tôi không?

Tiểu Linh hiểu rồi, Hàn Trúc vẫn biết như vậy nhưng nhất định không bỏ qua Siêu Tử Kiều. Tiểu Linh giận nói:

– Như vậy là cái gì đây? Nó là tên phản bội, nếu không xử trị muội không phục.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Nếu có ai không phục thì phải đi tìm tôi.

Tiểu Linh đôi mắt sáng lên:

– Tiểu Tà! Nói mau! Phải dùng biện pháp gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Muội nên đến Tây Cang khẩu một lần nữa, và công bố cho mọi người biết bí kíp chân kinh tại chân con sư tử đá. Như vậy mới là ổn.

Tiểu Linh lạ lùng:

– Đổi chỗ giấu tang vật của hắn?

Tiểu Tà gật đầu. Hàn Trúc hỏi:

– Như vậy để làm gì?

Tiểu Tà đáp:

– Chỉ để cho kẻ phản chủ không có gì chối cãi. Nhưng hai người lực lượng rất yếu, bây giờ phải đi tìm Mã trưởng lão giao quyển Thái Thượng Ma Kinh đồng thời tìm Tốt Quả Hoang Chấp pháp trưởng lão nói rằng bí kíp tìm được dưới chân

sư tử đá. Càng nhiều người biết càng tốt.

Hàn Trúc gật đầu:

– Ta lập tức thi hành, nhưng còn phải làm cái gì nữa không?

Tiểu Tà nghĩ một lúc nói:

– Thiếu bang chủ! hãy lấy ba chiêu cuối cùng của "Giáng Long thập bát chưởng" giấu đi, nếu bang chủ muốn xem Thiếu bang chủ chia làm hai lần đưa cho bang chủ.

Hàn Trúc hỏi:

– Vậy là dụng ý gì đây?

Tiểu Tà nói:

– Thiên cơ bất khả lậu! Thiếu bang chủ cứ tin tưởng nơi tôi không hại người là được.

Tiểu Tà thấy Hàn Trúc suy nghĩ liền nói:

– Sao rồi? Cứ theo đó mà làm! Có khó khăn sao?

Hàn Trúc lắc đầu:

– Không có! Tôi sẽ chia thành hai xấp. Cố nhiên ai cũng không có cách nào biết được xấp nào là thật. Thôi! Xin cáo từ.

Vừa dứt tiếng đã phi thân biến mất trước hành lang. Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh phát hiện cái gì bí mật mà bây giờ chưa thể nói được sao?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh lo lắng:

– Cũng không có gì! Huynh đang muốn đối phó với Siêu Tử Kiều. Lấy rượu đi. Ngày mai Dưỡng phụ của muội về đây, chúng ta không còn uống rượu nữa đâu.

Đêm đến rất buồn...

Tại vì Tiểu Tà suốt đêm suy nghĩ kế hoạch đối phó với một việc trọng đại trong Cái Bang, nên ai nấy đều im lặng nghe sương rơi...

o O o